

LA REVOLUCIÓ PERMANENT ¹

F. Mehring

Berlín, 1 de Novembre de 1905

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de:
<http://www.ceip.org.ar/inhNew.htm>

Feliç qui ha pogut viure aquest gloriós any, l'any de la revolució russa, que no tindrà menys importància en els llibres d'història que la que antany en tingué la revolució francesa de 1789. Totes les revolucions del segle XIX no han estat més que rebrots d'aquesta revolució, rebrots autèntics, a vegades un poc dèbils, cosa que val inclús també per al moviment europeu de 1848. Per poderós que haja estat aquest moviment, i per lluny que hagen arribat els seus efectes indirectes, només ha tret les conseqüències de l'any 1789, no obstant, per al continent europeu i les seues onades han reulat davant de la muralla de la frontera russa.

Allò que distingeix la gran revolució russa de la gran revolució francesa és que aquella fou dirigida pel proletariat conscient d'ésser una classe. La Bastilla també fou presa per assalt pels obrers dels suburbis de Saint Antoine, també són els obrers berlinesos que triomfaren sobre els guàrdies prussians en la victòria del 18 de març de 1848 en les barricades. Però els herois d'aquestes revolucions han estat, alhora, les seues víctimes; des del dia de la seua victòria, la burgesia els ha arrabassat el preu de la seua victòria. I d'açò s'han mort finalment les revolucions basades en el model de 1789; la contrarevolució tingué tan bon joc en 1848 i 1849 perquè els obrers estaven cansats de treure les castanyes del foc i de ser enganyats pels que consumien les castanyes, perquè la seua consciència de classe no estava prou desenvolupada per a treure profit per a si mateix entre el poder feudal i la traïció de la burgesia.

Allò que fou la debilitat de la revolució europea de 1848 és la força de la revolució russa de 1905. El seu protagonista és un proletariat que ha comprés aquesta "revolució permanent" que la *Nova Gasetta Renana* havia predicat per a orelles encara sordes. Mentre que la seua sang corria a doll sota els colps de fusell i de sabre dels botxins del tsar, els obrers russos, amb una força obstinada, han mantingut fermes els seus objectius, i l'arma poderosa que constitueix la vaga política de masses li ha permès trencar el poder tsarista fins als seus fonaments. En l'últim manifest del tsar, el despotisme asiàtic abdica per sempre;

en prometre una constitució, creua el Rubicó, més enllà del qual cap retorn és possible. Açò és un primer triomf del proletariat rus, i el major èxit que cap proletariat d'un altre país en un moviment revolucionari haja obtingut abans. Els que prengueren la Bastilla, com els combatents de les barricades de Berlín, eren capaços d'un impuls heroic, però no d'aquesta lluita infatigable i obstinada que han portat avant els obrers russos, sense deixar-se desviar per fracassos momentanis. No obstant, el seu primer èxit els ubica ara enfront d'un nou deure, incomparablement major, el de perseverar, encara després de la victòria, en la seua antiga combativitat.

En la història de les guerres, no deixa de repetir-se una experiència: després d'una victòria indiscutible, és difícil portar al foc fins i tot les tropes més valeroses per a que, en perseguir l'enemic, facen la victòria vertaderament fecunda, i és tant més difícil quan la victòria ha estat més indiscutible. Existeix, profundament arrelada en la naturalesa humana, la necessitat d'un descans alliberador, quan aquesta s'allibera d'una forta tensió, i per això la burgesia sempre ha especulat amb èxit, quan el proletariat li sacseja arbres de la revolució per a fer caure els seus fruits.

De manera legítima, un diari burgès evoca, a propòsit del manifest del tsar, les promeses que havia fet Frederic Guillem IV, quan la revolució havia trencat les seues bravates d'autòcrata.

Són més o menys les mateixes promeses: inviolabilitat de les persones, llibertat de consciència, llibertat de paraula, una representació popular basada en un ampli dret a vot i amb una participació decisiva en la legislació. En aqueixa època com ara, l'oposició burgesa sabia i sap bé que, quan un autòcrata vençut està obligat a fer semblants concessions, aquestes coses bones no neden simplement com a trossos de pa en la sopa de la revolució, sinó que li ofereixen reals garanties que una autocràcia obligada a humiliar-se fins aqueix punt per la força mai més podrà aixecar el cap. Però està dins de l'interès de la burgesia rebaixar inclús les conquestes de la revolució per a desarmar el proletariat, descriure-les com un miratge que únicament podrà fer-se realitat gràcies a la més extrema ponderació, posar-se en guàrdia contra els corbs de mal auguri que arriscarien, per així dir-ho, posar en fuga els espectres nocturns. És així que després de tota victòria revolucionària ressonen les crides de la burgesia a la "calma a qualsevol preu", suposadament en interès de la classe obrera, de fet, pel fred i astut càlcul de la burgesia.

Aquest és el moment més perillós per a tota revolució; però, si bé aquest ha estat fatal fins al moment per al proletariat, aquesta vegada, la classe obrera russa ha passat la prova brillantment, en respondre amb resolució al manifest del tsar: la revolució permanent. Els telegrams arribats avui de Petrograd a la premsa burgesa donen una testimoni honorable dels nostres germans russos;

“sota la influència dels socialistes, l’opinió ha esdevingut més desfavorable del que hom podia esperar aquest matí. L’excel·lent organització dels socialistes triomfa avui sobre la burgesia”.

Els obrers russos no pensen desarmar-se, els vencedors d’avui no volen ésser els derrotats de demà, i en açò justament resideix el progrés històric que ofereix la revolució russa en relació amb les precedents.

Per cert, per als obrers russos també val que cap miracle ocorrerà demà. No està en el seu poder saltar les etapes de l’evolució històrica i crear, a partir del despòtic estat tsarista, de colp i volta, una comunitat socialista. Però poden acurtar i aplanar el camí del seu combat emancipador, si no sacrifiquen el poder revolucionari que han conquistat enfront de les tramposes quimeres de la burgesia sinó que, per contra, no deixen de servir-se’n per a accelerar l’evolució històrica, és a dir, revolucionària. Ara poden assegurar-se en alguns mesos i setmanes el que costaria dècades de penosos esforços, si cediren el terreny a la burgesia després d’haver obtingut la victòria. No poden inscriure en la constitució russa la dictadura del proletariat, però poden inscriure en ella el sufragi universal, el dret de coalició, la jornada de treball legal, la llibertat il·limitada de premsa i de paraula, i poden arrancar-li a la burgesia, per a totes aquestes reivindicacions, garanties tan sòlides com les que la burgesia li arrancarà al tsar d’acord amb les seues pròpies necessitats. Però només poden fer-ho si no deposen les armes en cap moment i no li permeten a la burgesia donar ni tan sols un pas avant, sense que ells mateixos no donen també un pas avant.

I és precisament per la “revolució permanent” que la classe obrera russa ha de replicar, i, segons totes les informacions arribades fins al moment, ha replicat efectivament, davant del crit angoixat de la burgesia demanant “la calma a qualsevol preu”.

És fals dir que així s’insuflarà una nova vitalitat al despotisme que acaba d’ésser abatut. Amb justesa un historiador de la gran revolució francesa (Tocqueville, si no m’equivoque) diu que un règim que s’enfonsa mai és més feble que en el moment en què comença a reformar-se. I açò val molt més que per a la reialesa decadent a França, per a l’autocràcia decadent a Rússia. Perquè tota la seua maquinària governamental està podrida de cap a peus. A partir que dimísca i renuncie a l’aparença de solidesa que ha mantingut penosament fins ara, estarà sense defensa contra tot xoc vigorós. De fet, té necessitat de “calma a qualsevol preu” si ha de restablir-se sobre una nova base. Aquesta és la pèrfida significació d’aquesta consigna que, esperem, haja acabat de complir el seu funest rol.

Els obrers russos s’han convertit així en els campions del proletariat europeu. S’han beneficiat amb una possibilitat que, fins ara, no ha compartit cap

proletariat de les nacions europees occidentals: entren en la revolució amb experiències acumulades i una teoria clara, profunda i estesa; però han sabut crear aquesta possibilitat, i aquest és el seu mèrit. En el curs de dècades de combat, i al preu del sacrifici d'innombrables heroïnes i herois, s'han impregnat de la teoria de la revolució proletària fins a la molla dels ossos; el que han rebut, ho tornen ara amb escreix. Li fan vergonya als esperits timorats que creien impossible moltes coses que ells han demostrat possible; els treballadors d'Europa saben avui que els mètodes de lluita de l'antiga revolució només han finit per a cedir el lloc a mètodes més eficaços en la història de la seua lluita emancipadora.

En la classe obrera de tots els països europeus cauen les espurnes del baptisme de foc de la revolució russa, i en Àustria el braser ja s'inflama.

Els obrers alemanys no són els últims en la lluita que dirigeixen els seus germans russos; l'estat vassall prusogermànic està tan estretament barrejat amb el destí del tsarisme que la caiguda d'aquest últim tindrà contracolps molt profunds sobre l'imperi dels junkers a l'est de l'Elba. Potser no de moment, i potser no per sempre de manera destructiva; les poderoses commocions econòmiques que comportarà la revolució russa en la seua continuïtat poden fer enutjar molt més encara aquesta camarilla de famejadors. Però a la llarga, la revolució russa ja no es deixarà tancar en les fronteres russes com abans la Revolució francesa no es deixà tancar en les fronteres franceses, i açò, ningú ho sap millor que les classes dirigents d'Alemanya.

Podem estar segurs que elles segueixen l'evolució de la revolució russa amb la major atenció i trobaran l'ocasió de donar-li un colp fatal quan vegem alguna perspectiva d'èxit. La classe obrera alemanya no ha d'oblidar-ho, menys encara quan la causa dels seus germans russos és també la seua.

¹ *Die Neue Zeit*, 24è any, 1er. Volum, núm. 6 - 1905 – 1906.